

21. navadna nedelja B

*Gospod h komu naj gremo?
Besede večnega življenja imaš. (Jn 6,68)*

Prvo berilo

Jozue 24,1-2a.15-17.18b

Józue je zbral v Sihemu vse Izraelove rodove, sklical je Izraelove starešine, njegove poglavarje, njegove sodnike in njegove upravitelje in postavili so se pred Bogom. Tedaj je rekel Józue vsemu ljudstvu: "Če vam ni všeč, da bi služili Gospodu, si izberite danes, komu hočete služiti: ali bogovom, katerim so služili vaši očetje ónstran reke, ali bogovom Amoréjcev, v katerih deželi prebivate. Jaz in moja hiša pa bomo služili Gospodu." Ljudstvo je tedaj odgovorilo in reklo: "Bog ne daj, da bi zapustili Gospoda in služili drugim bogovom. Kajti Gospod je naš Bog, on je izpêljal nas in naše očete iz egiptovske dežele, iz hiše sužnosti, in je pred našimi očmi delal ta velika znamenja, nas varoval na vsej poti, po kateri smo hodili, in pred vsemi ljudstvi, sredi katerih smo potovali. Tudi mi bomo služili Gospodu, kajti naš Bog je!"

Drugo berilo

Efežanom 5,21-32

Bratje in sestre, iz strahospoštovanja do Kristusa se podrejte drug drugemu. Žene naj bodo podrejene svojim možem kakor Gospodu, mož je namreč glava ženi, kakor je Kristus glava Cerkvi, svojemu telesu, ki ji je odrešenik. In kakor je Cerkev podrejena Kristusu, tako naj bodo v vsem žene možem. Možje, ljubíte svoje žene, kakor je Kristus ljubil Cerkev in dal zanjo sam sebe, da bi jo posvétíl, ko jo je očistil v kopeli vode z besedo, tako da bi sam postavil predse veličastno Cerkev, brez madeža, gube ali česa podobnega, da bo sveta in brezmadežna. Tako so tudi možje dolžni ljubiti svoje žene kot svoja lastna telesa. Kdor ljubi svojo ženo, ljubi sebe. Saj vendar ni nihče nikoli sovražil svojega telesa, temveč ga hrani in neguje, kakor Kristus Cerkev: smo namreč udje njegovega telesa. Zaradi tega bo mož zapústil očeta in mater in se pridružil svoji ženi in bosta oba eno telo. Ta skrivnost je velika; jaz pa pravim: glede Kristusa in glede Cerkve.

Tisti čas je veliko njegovih učencev reklo: "Trda je ta beseda. Kdo jo more poslušati?" Ker je Jezus v sebi vedel, da njegovi učenci godrnjajo nad tem, jim je rekel: "To vam je v spotiko? In če boste videli Sina človekovega iti gor, kjer je bil prej? Duh je tisti, ki oživlja, meso nič ne koristi. Besede, ki sem vam jih govóril, so duh in življenje. Toda med vami so nekateri, ki ne verujejo." Jezus je namreč od začetka vedel, kateri ne verujejo in kdo ga bo izdal. Govóril jim je: "Zaradi tega sem vam rekel: Nihče ne more priti k meni, če mu ni dano od Očeta." Po tistem je mnogo njegovih učencev odšlo in niso več hodili z njim. Jezus je tedaj rekel dvanajstérim: "Ali hočete tudi vi oditi?" Simon Peter mu je odvrnil: "Gospod, h komu naj gremo? Besede večnega življenja imaš in mi trdno verujemo in vemo, da si ti Sveti od Boga."

V razmislek

Danes se moramo odločiti med vero in nevero, kar je sporočilo celotnega 6. odlomka Janezovega evangelija. V preteklih nedeljah smo poslušali kako Jezus za samega sebe uporablja prisposodbo kruha. Čuti namreč, da imajo ljudje, ki prihajajo k njemu, "lačno dušo", zato jim želi dati več kot le hrano za telo, želi jim dati življenje, ki ne mine s smrtjo. Že zaradi nevarnosti, da bi ga mnogi ne razumeli, se temu ne odpove. Nesporazumi so pogosto zavrnjena povabila, da bi pogledali pod površino stvari. Znamenja nam hočejo vedno pokazati globljo, skrito resnico. Kdor se ne poda na pot iskanja skrite resnice, zanj je znamenje zgolj provokacija ("trda je ta beseda"), ta razočaran ne bo nadaljeval poti ("po tistem so mnogi odšli...") ali pa zapade skušnjavi, da se s tem ne ukvarja več in se zadovolji s površinskimi vrednotami. Evangelij poroča, da se del učencev loči od Jezusa. To je Jezusa verjetno prizadelo, a vendar vztraja pri svojem stališču. Pomen Njegovih besed ni odvisen od tega, ali jih ljudje sprejmejo ali ne. On ne grozi, jih ne skuša pregovoriti, nikakor ne izvaja pritiska in sprejme njihovo odločitev. Celó vpraša preostalih dvanajst, če ga bodo tudi oni zapustili. Človek je svoboden. Kot učenci takrat, se tudi mi Kristjani danes nahajamo pred odločitvijo, da opredelimo Jezusove besede kot nesprejemljive in se obrnemo stran od njega ali pa da skušamo prepoznati v njegovih besedah ljubezen Boga, ki nam želi dati življenje v polnosti. Dandanes se enači potreba po svobodi z ekstremno družbeno zadržanostjo glede odločitev. Kljub temu nas bo vsak dan znova vprašal, če bomo ostali pri njem ali bomo odšli od njega; če smo se odločili za Njegovo ponudbo življenja ali pa se ne bomo odločili zanjo. Če si upamo tvegati skok, bomo začutili, da se s tem nismo odpovedali svobodi, temveč, da nam je bila dana veliko globlja svoboda. Kristus gre z nami, še posebej in predvsem takrat, ko dvomimo v našo vero in trpimo zaradi razkoraka med verskim naukom in življenjem iz vere. Naša naloga je, da vztrajamo v našem vsakdanjiku po svojih najboljših močeh; življenje, ki ga ob tem izkusimo pa je Božji dar.